

LBRIS

We know
books

Simona Mihuțiu

CÂND
ÎNTÂMPĂLĂRILE
TE GĂSESC

- pagini de umor -

TOTAL PUBLISHING

Amintiri despre... mine	7
Numai ochi și... urechi	9
Mirciulică.....	12
Exces de politețe	14
Recensământ.....	20
Janine	22
Pila	28
Stilata doamnă Paraschivescu.....	33
Geanta cu bucluc	37
Soldatul Svejk al medicinei	39
Colegul de grupă.....	46
Pantofii	49
Când te caută ghinionul	51
Superstiții.....	56
O nuntă de poveste	61
Pune ceasul să sune!.....	64
Frizură cu dichis	66
Țuțica	68
Prietenul la nevoie se cunoaște	71
Ajunul de Crăciun	75
Palinca de Bihor.....	81
Vasile	84

Confuzii.....	89
Praga.....	93
Parfum (rom)antic de Notre-Damme	97
Iepurașul	101
Muj nervosa.....	103
Varză de Bruxelles	106
Trecut-au anii... ..	110
Vârsta este relativă.....	114
Când întâmplările te găsesc.....	117

În bagajul cu amintiri îndesăm adesea acele lucruri nostime sau stupide care ni se întâmplă, parcă pentru a le folosi mai târziu când avem nevoie să ne aducem un zâmbet pe buze și să uităm de lucrurile serioase și profunde din viața noastră. Nu este o formă de amăgire, ci un apel la echilibru. O viață fără umor ar fi tristă sau, în cel mai bun caz, ternă. Iată de ce păstrăm ca pe o comoară clipele cu haz care ne-au înseninat anii.

În ceea ce mă privește, este foarte posibil ca felul meu de a fi, neatent din lipsa concentrării, să mă fi predispus la o sumedenie de gafe, dar nu este mai puțin adevărat că, dintr-o dorință de cochetărie excesivă, am evitat să port ochelarii, atât de necesari în public, acest fapt fiind responsabil de foarte multe situații amuzante în care am fost personaj principal. Chiar și astăzi am o problemă cu ramele de ochelari: îmi plac toate cele pe care le încerc în magazinul de optică, dar după aceea nu-mi mai place nicio ramă.

Cartea de față s-a născut la îndemnul prietenilor și al colegilor, unii dintre ei devenind, astfel, eroii acestor povestiri, în care toate întâmplările descrise sunt reale, nebeneficiind de tușa ficțiunii.

Așadar, această carte este o mărturie vie a experiențelor trăite și a relațiilor umane autentice, care sperăm să vă inspire și să vă aducă zâmbetul pe buze!

Autoarea

NUMAI OCHI ȘI... URECHI

În copilărie nu-mi amintesc să fi făcut prea multe gafe, prostii, așa cum fac alți copii. Am fost, în general, un copil cuminte și serios, chiar prea serios, destul de introvertit.

Îmi amintesc de mersul cu trenul la mare, cred că aveam vreo patru ani pe-atunci. Eram îndrăgostită, așa susțineam, de un coleg de grădiniță. Ciprian avea niște ochi mari, frumoși, dar nu ochii m-au atras, ci urechile sale mari și poziționate oarecum perpendicular pe partea laterală a capului, dându-mi senzația că și-ar putea lua zborul în orice moment. Cred că și el mă plăcea, întrucât la grădiniță se așeza întotdeauna la masă lângă mine, susținând că îi fac poftă de mâncare. Dragostea trece prin stomac – mare adevăr! Era chiar încurajat de părinți să stea lângă mine, întrucât observaseră și ei că feciorul lor se dolofănisese binișor de când se împrietenise cu mine. Cred că am un astfel de efect asupra bărbaților, din moment ce și soțul meu, care fusese extrem de slab când ne-am căsătorit, acum are o umbră la sol respectabilă.

Mergând cu trenul spre mare, îi analizam cu atenție pe toți cei din compartiment. Bătrânica de vizavi de noi și-a dat jos basmaua. Ei bine, din acel moment, ea a devenit punctul meu de interes, fără a mă mai preocupa de ceilalți pasageri. La început,

mă uitam pe furiș, încercând să-i prind orice mișcare. Căpătând oarece curaj, am început să o privesc pătrunzător sau, mă rog, ce consideram eu la acea vârstă că putea însemna „pătrunzător”.

Bătrânică, pesemne, nu prea avea chef de vorbă. Mă învârteam în jurul ei, mă zbenguiam, încercând să-i atrag atenția, purtându-mă însă cu mult respect, chiar și atunci când o atingeam, ca din greșeală, pe mâna stângă sau pe genunchi.

La drept vorbind, nu fața sau ochii ei îmi trezeau curiozitatea! Trebuia să știu. Trebuia să aflu!

Și, la un moment dat, mi-am luat inima-n dinți și i-am pus, cu speranță, marea întrebare:

— Sunteți, cumva, bunica lui Ciprian?

— Nu. Am și eu un nepoțel, un pic mai mare decât tine, dar nu-l cheamă Ciprian. Îl cheamă Tudor, adăugă bătrâna cu glas domol. Chiar acum mă duc să-l văd la Sinaia.

Probabil, dezamăgirea mi s-a așternut pe chip.

— Dar de ce ai crezut tu că aș fi putut fi bunica lui Ciprian? se interesă bătrâna.

— Pentru că aveți urechile la fel de mari ca Ciprian și am crezut că...

M-am oprit. Am știut că am făcut o gafă după roșeața din obrajii mamei și după râsetele celorlalți pasageri din compartiment, dar ce anume nu era în regulă, habar n-am avut.

După ani de zile, l-am întâlnit pe Ciprian la orele de meditații de matematică, pentru treapta a doua.

— Tu ești Ciprian, i-am spus, înainte ca el să se prezinte. Te știi, am adăugat cu o siguranță uimitoare.

— De unde mă știi, că eu nu te știi! s-a mirat el.

— De la grădiniță, am adăugat, fără să fac referire la urechile lui. Creșcând, m-am mai perfecționat în arta diplomației.

M-am mirat că l-am recunoscut după atâta timp. Nu mi se părea la fel de interesant, chiar dacă urechile îi rămăseseră la fel de mari și clăpăuge și nici el nu își mai sporea apetitul doar văzând cu câtă poftă înfulec prăjiturile cu care ne servea profesoara de matematică. Dar, desigur, matematica era de vină...

Îi adoram pe musafirii adulți care treceau pragul casei noastre, probabil pentru că atmosfera veselă era garantată și pentru că adulții îmi dădeau importanță. Când venea vremea să plece fiecare la casa lui, tatăl meu devenea foarte insistent, încercând să-i lămurească să mai rămână. Voind să-l ajut, am ascuns cheia de la ușă. Au căutat-o în zadar. Nici luată cu binișorul, nici certată, n-am reușit să-mi amintesc unde am ascuns-o. Cert este că musafirii au fost ajutați să iasă pe geam în acea seară și ulterior a trebuit să se schimbe yala, căci cheia buclucașă nu a mai fost găsită niciodată.

Cu musafirii de vârsta mea nu aveam aceeași relație bună. Colegele de serviciu ale mamei, care aveau copii de vârste apropiate cu a mea, organizau din când în când câte o întâlnire la câte una dintre ele, pe rând, pentru a ne permite nouă, celor mici, să vizionăm diapozitive și să ne jucăm. A venit și rândul mamei să organizeze o astfel de „serată”. Era o iarnă geroasă, dar cu multă zăpadă, așa cum erau iernile pe vremuri în Brașov.

Mirciulică, băiatul uneia dintre colegele mamei, se juca doar cu Dagmar, fetița altei colege. Chiar și după atâția ani îmi amintesc sentimentul acela neplăcut de a fi dată la o parte, dar și pe acela de a fi geloasă. Spre scuza celor doi trebuie să

spun că la vârsta de cinci ani eram un copil posac, deloc plăcut anturajului de aceeași vârstă, adorat în schimb de cei mari. În momentul în care s-a stins lumina și toată lumea era concentrată la diapozitivele proiectate pe un cearșaf alb, agățat de ușă, m-am furișat afară din încăpere și mi-am pus în aplicare răzbunarea diabolică, așa după cum am crezut eu de cuviință, întorcându-mă apoi și asistând, fără să scot o vorbă, la finalul expunerilor.

A venit și ora plecării. Prima dată au plecat Dagmar și părinții ei, apoi a venit rândul lui Mirciulică. Și-a luat întâi paltonul. Urma să se încalțe. Întâi și-a tras prima cizmuliță. Eu așteptam înfrigurată. Când și-a tras-o și pe a doua, apa a țâșnit din ea, împrôșcând în jur.

— De unde să fie apă în cizme?

Mama s-a dus să controleze locul de sub scară unde fusese pusă încălțăminte. Nu picura de nicăieri!

Când s-au uitat mai bine la culoarea gălbuie a lichidului împrôșcat, și-au dat seama că nu este apă! Fosisem cizmulița lui Mirciulică pe post de oliță!

Băiețelul, care nu-l putea pronunța pe „s”, iar pe „z” nici atât, a început să plângă.

— Lașă, Șimona, că când o să vii și tu la mine, o să fac și eu pipi în cișmele tale!

Nu-mi amintesc să se fi ținut de cuvânt.

